

ANTANAS MA...
RINKINYS

L
ap

1960

GEGUŽIS

Nr. 5

eglutė

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
"EGLUTĖ" TARNAUJA — Prel. Pr.	
M. Juras	3
DEDIKACIJA	5
JAU DEŠIMT METU	6
DAVĖ DIEVAS MAN MAMYTĖ —	
Vytė Nemunėlis	9
KAI BALTOS ALYVOS ŽYDI —	
J. Narūnė	10
MAMYTĖ MANO — Jonas Minelga ..	11
GYVI, GYVI — Alė Rūta	12
PAVASARIS — Alė Bajoraitė	15
PELĖ IR PELYTĖ — A. Giedrius ..	17
KUR DINGO NEDINGĖ —	
Linvydas Inga	18
SVIEDINĖLIS — Stasys Jakštas ...	20
SAULYTĖ IR GAIDYS —	
V. Šmaižienė	21
SĖKLELĖS IŠ LIETUVOS —	
A. Eivienė	22
NEMUNO KRANTAS —	
S. Slavinskienė	25
PAŽVELGUS — A. Kašiubienė	27
"EGLUTĖS" KELIAS PAS SKAITY-	
TOJUS	28
MAŽIEJI DRAUGAI — EŽIUKAS	
DYGLIUKAS — El. G-ė	32
NUOTYKIAI KVAILIŲ BEJIEŠ-	
KANT — liaudies pasaka	34
PLAUKĖ ŽASELĖ	36
ANTANUKAS KELIAUJA	37
ALGIS IR ALYTĖ	40
ŽAISKIME	41
TRUPUTĮ PAGALVOK	42
LINKSMIAU	47
MŪSU KŪRYBA	49
"EGLUTĖS" VAKARIENĖ —	
CHICAGO, ILL.	50
"EGLUTĖS" LEIDĖJAI	52

GEGUŽIS

1960

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas
REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumeratas metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ",
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut.

ILIUSTRACIJOS

Aldona Simutyte — psl. 1, 13,
14, 54, 56
Ada Korsakaitė — psl. 9, 17
P. Osmolskis — psl. 10, 11, 21,
27, 36, 41, 46
Regina Ramanauskaitė — psl. 19
Eglė Muliolienė — psl. 23—25
Beatričė Kerbelienė — psl. 28-31
A. Kaupas — psl. 35
J. Degutis — psl. 50-51

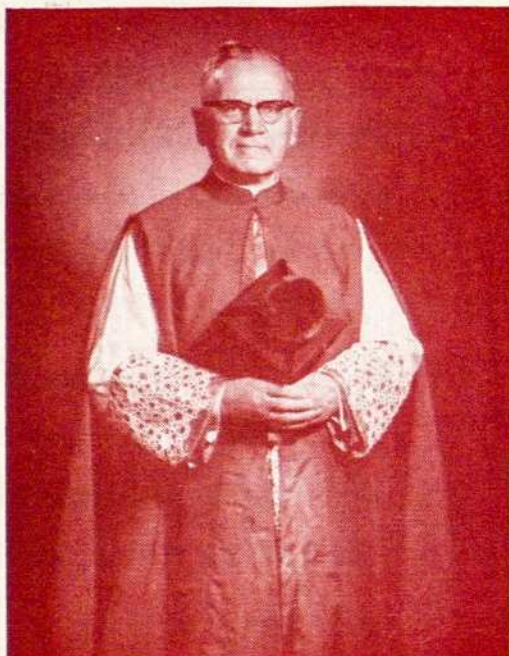
EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press,
Putnam, Connecticut.

"EGLUTĖ" TARNAUJA

(10 metų)

Prel. Pr. M. Juras

Prieš sutversiant žmogų, Dievulis jam parūpino begalinę daugybę gerybių, o patį žmogų apdovanojo išmintimi, protu ir laisva valia. Jis gali pažinti tiesą ir siekti laimės.

Vaikučiams Dievas davė tėvelius. Įsakė išmokyti vaikučius mylėti Dievą, gerbti tėvą ir motiną, būti gailestingais, dorais, kilniadvasiais.

Gerieji tėveliai aukojasi dėl vaikų ir darbu, ir žodžiu, ir malda. Pagalbon ateina motina Bažnyčia, mokyklos ir spauda.

Ištikimieji vaikučiai uoliai naudojasi Dievo dovanomis. Jie klauso pamokymų, šviečiasi, netinginiauja. Skaito gerus laikraščius ir knygas. Draugauja su gerais vaikais, kad tik daugiau sužinotų apie visa, kas gera, gražu, kilnu.

Laikraštis “Eglutė” yra vienas iš geriausių vaikučių draugų. Jau dešimt mokslo metų kas mėnuo jis lankosi pas daugelį vaikučių. Papasakoja jiems apie Dievulį ir mūsų dangiškąją motiną Mariją. Atskleidžia mūsų bočių krašto – Lietuvos praeitį ir supažindina su jos didvyriais. Parodo, kaip jie ten su priešais kariavo; kaip savo tikėjimą gynė; kaip savo gražią kalbą brangino.

O tų dainų dainelių, pasakų pasakėčių Lietuvoje būta tiek daug ir taip gražių ir pamokinančių, jog negalima jomis atsigėrėti.

Laukuose ir namuose, pievose ir miškuose aidėjo muzika ir dainos. Net svirplys muzikantas užkrosnyje, o žiogelis pievoje “cyrr... čir-čir-čir” traukė savo melodiją. Vieversėlis iš padangių dainele pie-menėlį ir artoją linksmi nuteikdavo. Lakštingalėlę lietuviai vadindavo linksmuoju paukšteliu.

Lietuviams nereikėdavo laikrodžio žadintuvo. Anksti rytą gaidelis savo giesme pažadindavo žmones iš miego.

Per dešimt metų “Eglutėje” vaikučiai rasdavo daug gražių pasiskaitymų apie muzikantus, dudučius, apie brolius dainininkus ir gražiąsias seseles. Jos buvo gražios ne vienu kūnu, bet ir sieloje. Jos labai mylėdavo gėleles ir pačios norėdavo žydėti kaip skaisčiosios lelijos. Jos pindavo iš gėlių vainikičius ir puošdavo savo galveles. Jos apkaišydavo gėlėmis namuose ir pakelėse kryžius ir koplytėles.

Šį jubilėjinį numerį skiriame –

Tau, Dangiškoji Motina Marija, kuri tiek šimtmečių neapleidai mūsų tautos, spaudžiamos vargų, nelaimių, svetimųjų jungo ir pati apsireiškėi Šiluvos laukuose.

Tau, Mūsų Tautos Motina, kuri vargo mokykloje prie ratelio mokei vaikus lietuviško rašto, sunkiais laikais budėjai šeimos židinio sargyboje ir vaikų širdyse įkvėpei drąsą kovoti už teisingumą ir laisvę.

Tau, šių dienų Motina, kuri priespaudoje — Tėvynėje ir Sibire — skiepiji savo vaikų širdyse krikščionišką tautinę dvasią, ir Tau, Tremties Motina, kuri tą dvasią išlaikai laisvajame pasaulyje bręstančiose mūsų tautos jaunutėse atžalose.

“Eglutėje”, lyg lietuvičių rūtų darželyje, prisėtaime gražių žolynų, galima rasti daugybę gražių minčių. Mat “Eglutė” nori, kad iš gražių minčių vaikučiai pintų savo dangiškai Motinai vainiką ir tuomi pareikštų jai savo meilę ir ištikimybę. O kas myli Mariją, tas myli jos Sūnų Jėzų Kristų ir klauso Jo.

JAU DEŠIMT METŲ

Bernardas Brazdžionis —
pirmasis „Eglutės“ redaktorius

Šiais metais man, mažam lietuviškam vaikų laikraštėliui, „Eglutei“, sueina dešimt metų. Ta proga noriu Jums apie save papasakoti. Kaip aš atėjau į pasaulį, pati nežinau. Bet girdėjau, kad Lietuvoje ėjo daug visokių laikraštėlių. O karo metu, kai lietuviai pasitraukė iš Tėvynės į Vokietiją, sušvito vaikučiams „Saulu-

tė“. Paskui, apie 1949 metus, daugelis lietuvių persikėlė į Jungtines Amerikos Valstybes. Čia jie pradėjo galvoti, kad reikia mažiesiems lietuviams laikraštėlio. Taip 1950 metų sausio mėnesį išvydau dienos šviesą vienoje spaustuvėje. Ji vadinosi IMMACULATA. O laikraštėlį sugalvojo leisti Kultūros Institutas, kuriam vadovavo prelatas P. Juras. Visi galvojo, galvojo, kaip mane pakrikštyti ir sugalvojo man vardą, labai gražų — „Eglutė“.

Pradžioje mane redagavo Bernardas Brazdžionis — poetas. Jis turi kitą vardą — Vytė Nemunėlis ir jo eilutes jūs gerai pažįstate. Po metų mane tvarkė Pranas Naujokaitis — rašytojas, parašęs įvairių knygų. Jis ilgiausiai mane globojo, net penkis metus. Trečiasis mano globėjas buvo Stepas Zobarskas. Jis jau Lietuvoje buvo mano broliuką — „Žiburėlį“

tvarkęs. Daug ir vaikams knygelių parašė. Ketvirtasis mano redaktorius buvo Antanas Šerkšnas, buvęs mokytojas, dabar garsus profesorius. O prieš pusant-rų metų patekau į seselių globą — tų pačių, kurios mane nuo pat pradžios spausdina.

O kiek daug žmonių man padėjo! Sunku net išvardyti. Kiek rašytojų rašė. Mano puslapius užpildė pasakomis, eilėraščiais ir straipsneliais. Tik pavartykite ma-

Stepas Zobarskas —
trečiasis „Eglutės“ redaktorius

Pranas Naujokaitis —
antrasis „Eglutės“ redaktorius

no surištus metinius sąsiuvinius. Rasite ten įvairių vardų. Visi, kaip biteelės medų, nešė žodis po žodžio, kad tik jums, mieli vaikučiai, būtų įdomu.

Nemaža ir dailininkų gražino mano puslapius. Kokių įdomių paveikslėlių jie pripaišė. Nuo pat pirmųjų dienų iki dabar jūs matote Povilo Osmolskio gražiuosius zuikučius, katinus, paukštelius ir pačius vaikučius.

O kiek rankų dirbo kol mane parengė kelionei į kiekvieną jūsų namą. Ir tai buvo daugiausia seselių rankos. Labiausiai rūpinosi mano kelionėmis Seselė M. Oliveta.

Toliau norėčiau pasiūlyti savo mažaisiais skaitytojais, kad jie mane priimtų į savo namus, gražiai vartėtų ir skaitė. Man taip pat malonu prisiminti, kad jūsų tėveliai labai noriai apmokėdavo mano kelionę iš Putnamo sodybos iki jūsų namų.

Ką galėčiau savo dešimtmečio proga jums daugiau pasakyti. Norėčiau pirmiausia visiems visiems gražiai padėkoti. Tikiuosi, kad šis dešimtmetis nepaskutinis,

Dr. A. Šerkšnas —
ketvirtasis "Eglutės" redaktorius

kad ir toliau mane visi mylės ir rūpinsis manimi. O dešimtmečio proga, tyčia padauginau puslapius, kad jūs turėtumėte daugiau džiaugsmo.

Jūsų dešimtmetė
"Eglutė"

EGLUTEI

Janina Narūnė

Dešimts metų, dešimts metų
Šimtas nuostabių Eglučių!..
Jas piršteliais išvedžiojo,
Išžiūrėjo daug vaikučių...

DAVĖ DIEVAS MAN MAMYTĘ

Vytė Nemunėlis

Davė Dievas man mamytę gerą,
Kad mane mylėtų ir augintų,
Kad sakytų, kas dukrelei dera,
O nuo to, kas nedera, kad gintų.

Davė Dievas man mamytę brangią,
Už viską brangesnę šiam pasauly,
Kad jina po svetima padange
Būtų man kaip tėviškėlės saulė.

Davė Dievas man mamytę mielą
Tarp dygių gyvenimo erškėčių,
Kad globotų jauną mano sielą,
Kad gera jau būčiau ir mylėčiau.

KAI BALTOS ALYVOS ŽYDI . . .

J. Narūnė

Maža Elenutė ilgai galvojo, kaip šiemet Motinos Dieną pasveikins savo Mamytę. Siūvinėti rankdarbiai ir piešti paveiksliukai gyvai rikiavosi jos vaizduotėje... Jau ji sugalvojo!

Bet atėjo pirmasis gegužės sekmadienis, o Elenutė vis dar neturėjo gražios dovanėlės... Tada ji greit nuskynė palangėje žydinčių alyvų, nedrąsiai priėjo prie motinos ir paduodama jai puokštę tarė:

– Neturiu gražios dovanėlės, Mama, bet va, žiūrėk, tegul tos baltos alyvos Tau pasako, kaip aš noriu būti Tau gera!

Ir žiūrėdama savo skaisčiomis mėlynomis akutėmis į motiną, tvirtu balsu pakartojo:

– Tikrai, būsiu Tau labai gerutė!

Motina apglėbė švelniomis savo rankomis mažytį veidelį ir ilgai, su neapsakoma meile žiūrėjo...

– Nėr man brangesnės dovanos, dukrele, kaip tavo pažadas. Būk gerutė visiems ir nenusidėk Dievuliui.

MAMYTĖ MANO

Jonas Minelga

Mamyte mano, rūpintojėle,
O, kas be Tavęs mane mylėtų!
Kasdien į dangų akis pakėlęs
Aš Tau maldauju dienų saulėtų.

Nukaršę metai į tolį slinko,
Jie Tavo veidą raukšlėm vagojo.
Nuo sielvartėlio pečiai palinko
Kai juodas vargas vešliai lapojo.

O, mielos rankos, kur mane supo, –
Sminga į širdį tie žvilgsniai Tavo!
Lopšinės aidą girdžiu iš lūpų
Kurios daug kartų mane bučiavo.

Mamyte mano, nešiotojėle,
Neverk prie vartų šį gražų rytą.
Aš Tau atsiųsiu brangiausią gėlę
Širdy augintą, žvaigždėm kaišytą!

GYVI, GYVI

Alė Rūta

Su manim nieko nebijokit! — Pašnibždėjo Petras, penktos klasės gimnazistas, savo pusbroliui.

— Aš nebijau. — Atšovė Karoliukas, tokiu garsiu šnabždesiu, kad net Karoliuko mama atsiliepė.

— Ką jūs, vaikai?

— Nieko, dėdiene. Mes eisim pasivaikščioti. — Mandagiai aiškino Petras.

— Ar toli? — Susirūpinęs veidas priartėjo prie berniukų.

— Ne. Čia pat. — Į dėdienės veidą nežiūrėdamas, kalbėjo Petras ir avėsi kojas. — Aš tik parodysiu jiems pempyną ir purienų ežerą.

— Ar sotūs?

— Ką tik pavalgėm, mama. Daug valgėm, daug! — Karoliukas pritūpė ir skubėdamas griebė už raiščio.

— Ką? Ir tu nusiauni? Ne, ne, sūneli! Būk apsiavęs. Petriukas pripratęs, jis kaime daugiau būna. O tu, Karoliuk, dar įsidursi pirštą, dar koks vabalas įkės. Neleisk ir sesutei nusiauti.

— O, mamyte! Agnelė mažą, ir tai vis nusiavus.

— Agnelė! Ji visą laiką gyvena kaime. Jos kojytės pripratusios.

— Apie ką čia šnekučiuojatės, broliene? — Įleidama į trobą, paklausė Petro mama.

— Vaikai užsimanė būti basi! Bet aš bijau, kad neįsidurtų.

— Tai, broliene, leiskit! Sekminės! Šilta, gražu, o dar po lietaus... Tegu vaikai pasitaško purvo balutėse, pasidžiaugia. Vaikai ar maži paršiukai — tai visvieną. Kur šlapiau, kur daugiau purvo, ten ir jie.

Tačiau mama nenusileido.

Karoliukas susiraukęs, Petras kreivai šypsodamas, — abu smuko iš trobos.

— Ar leido? Karoliau, ar mama leido? — Prišoko iš užkampio Danutė.

— Leido. Tik liepė būti su batais.

— O! Agnelė basa, ir aš noriu nusiauti!

— Mama neleido, — atsakė Karoliukas.

— Nedejuokit, einam! Paskubėkim, o tai dar jūsų mama apsigalvos ir pašauks atgal.

— Paskubėkim! — Bailiai dairydamasis į langus, pritarė Karoliukas.

— O kur eisim, kur eisim? — Atsilikdama nuo pabėgomis einančių vaikų, klausė Agnelė.

— Pamatysi! — Atsakė jai brolis. — Mes su Karoliuku susitarėm. Danutė irgi norėjo. — Petras sustojo ir atsigręžė į Agnelę: — O tu, mažute, ar nepavargsi?

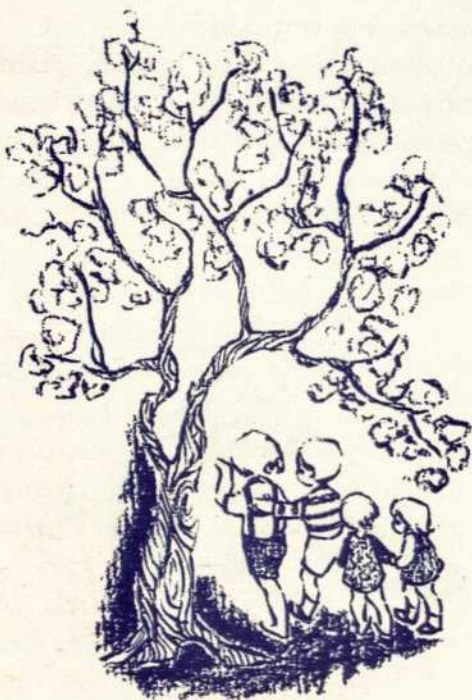
— Nepavargsiu.

— Tikrai?

— Tikrai.

Matai, mes eisim toli, iki miškelio, kad paskui neverktum!

— Neverksiu. — Atsakė Agnelė, žiūrėdama tiesiai į Petro akis, kad labiau įtikintų.

Ketveriukė sodo pakraščiu leidosi į pakalnę. Dangus buvo šviesiai mėlynas, tik vakaruose gulėjo nuvirtęs debesis, kaip tamsiai pilkais gaurais liūtas. Jis po truputį grimzdo, nyko tolumoje juoduojančiame šilely, kurio viršus mėlyname danguje atrodė lyg smulkiais danteliais iškarpytas tamsus popieris. Juodose daržo vagose skaisčiai žaliavo tik pasodinti daržovių daigai, o sodas, visas sodas buvo kaip sniego pusnis! Žydėjo vyšnios, žydėjo baltai rausvais, dideliais žiedais kriaušės ir obelys, žydėjo slyvų medžiai, žydėjo visa, visa! Po baltų medžių kojomis buvo paklotas šilkinio aksomo kilimas, žalias; taip atrodė lietum apiberta jauna sodo žolė.

— Ei, žiūrėk, Petrai, aš kaip į skystą šokoladą įsistojau! — Rodė

Karoliukas iki pusės purvu aprudavusius batelius. — Ir kad limpa, net sunku nuo žemės atitraukti!

Danutė dairėsi atgal ir tarpais kalbėjo:

— Aš jau žinau, ką padarysiu! Jau žinau! Kad tik mama pro langą nematytų...

Kai jie pasisuko už klojimo, Danutė pritūpė ir ėmė knebinėtis apie batelius.

— Ką tu darai? — Paklausė Karoliukas.

— Nusiaunu. O kam jie basi? — Parodė galva į pusbrolius. — Nusiauk ir tu, Karoliuk.

— Bet mamytė neleido... — Liūdnai kraipė galvą Karoliukas ir delsė.

Petras padėjo ranką jam ant peties:

— Nusiauk, Karoliuk. Šilta. Kai grįšim, pasakysiu, kad aš liepiau nusiauti. Dėdienė gal niekad nėra lauke buvusi tokią dieną. Po lietaus ir šilta. Aš paaiškinsiu, nebijokit. Nesibars.

Karoliukas greit pasilenkė ir greičiau už Danutę nusiavė. Batus ir kojines jie paslėpė klojimo pašalėj. Danutė iš džiaugsmo pradėjo šokinėti kaip stirna, o Karoliukas iš pradžių atsargiai styplino takeliu, dairydamasis į šonus, lyg saugodamas, kad kas jo basų kojų nepačiuptų. Agnelė jau lenkėsi skinti pakluonėį žydinčių baltažiedžių, bet brolis sudraudė:

— Paskui, Agnele, paskui gėles! Kur, dabar prisiskynusi, dėsi? Suvys.

Agnelė įdėjo tuos du nuskintus žiedelius į Danutės kasas ir daugiau nebeskynė.

— Ar tinka man? Ar tinka? — Klausinėjo visų iš eilės, galvą pakreipusi, Danutė. — Ar tinka baltos gėlytės?

PAVASARIS

Alė Bajoraitė,

Gėlių žiedais pražys
Pavasaris žavus,
Šypsosis jam gamta —
Pasaulis toks gražus.

Jį sveikins vyturėliai
Ir pėpės — sveikas—mos,
O plačios tėvų pievos
Paskęs žieduos marguos.

— Tinka. — Atsakė Petras.

— Nežinau. Gal ir tinku. — Nenorom atsakė Karoliukas. Jis atidžiai klausėsi Petro, kuris pasakojo apie gandro lizdą ir gandriukus.

— Išmeta? Ar tikrai? — Stebėjosi ir nenorėjo tikėti Karoliukas.

— Išmeta ir tiek. Silpnėsi. Aną pavasarį atradom apačioj lizdo negyvą.

— Tai negeri tėvai — tie gandrai. Piktinosi Danutė. — Kaip gi savo vaiką mesti, kad ir silpną?

— O jeigu visi netelpa lizde? Matai, gandrėnė netyčia padeda per daug kiaušinių, išsiperi. O paskui, kai perpilnas lizdas, gali sušalti, gali ir maisto tėvai netesėti. Tai silpnėsi išmeta, o kitus augina, myli. — Aiškino Petras.

— O kaip skraidyti gandriukus moko? Papasakok, Petrai! Klausinėjo Karoliukas.

— Nagi, leidžia atsitūpti gandriukui ant nugaros ir išskrenda iš lizdo. Apsuka aplink kelis kartus, apsuka, o paskui staiga numeta jauniklį nuo nugaros. Tas bijo nukristi žemėn, užsimušti, tai plast plast ir ima plazdenti sparnais. Ką darys, reikia gelbėtis. Taip ir išmoksta. O kai jau patys gandriukai moka iš lizdo išskristi, tai seniai stovi ant vienos kojos ir iš džiaugsmo klekena. Gandriukai — vienas, tai kitas — suka iš lėto apie gandrą, o seniai, atvertę galvas: kle-kle-kle.

— Žiūrėkit, žiūrėkit! — Sušuko staiga Danutė. — Koks juodas akmeniukas? Ir juda...

Vaikai sužiūro į parodytą vietą.

— Kurmis. — Ramiai atsakė Petras.

— Matai, šelmis!! Mūsų pievas knaisioja. Aš jam! — Tyčia užsimojo Agnėlė.

— Ogi purena žemę, tai gerai. Kaip artojas! Manai, jam taip lengva?

— Kurmis! O aš maniau, kad juodas akmeniukas. Ką dabar su juo darysim? — Nekantravo Danutė.

— Ogi nieko! — Petras atstūmė visus atgal. — Nenugąsdinkit jo! Palikim. Tegu dirba savo darbą. Nelieskit, ne! Jis nemėgsta žmogaus rankų. Jeigu paliesit, džius, džius, iki numirs.

— Tai geriau nelieskim. — Pritarė Agnelė. — Aš ir bitučių neliečiu, kad neįgeltų. Kai įgels, ir man skaudės, ir ji numirs. O kam gi jai be laiko mirti?

— O musės įgėlusios ar miršta? — Klausė Karoliukas, žiūrėdamas į Petrą.

— Musės — tai musės! Jų ir negaila. — Numojo ranka Agnelė.

— A, Petrai? — Pakartojo klausimą Karoliukas.

— Ne. Nemiršta. Būtų geriau, kad jos mirtų. Bet vis taip nėra, kaip nori. — Petras numojo ranka, kita jis nusiskina ilgą žolę ir brauko per lūpas. Paskui staiga žolę numeta, nubraukia pirštais užkritisius ant kaktos plaukus ir šūkteli:

— Einam lenktynių!

— Gerai! Aš pirma! — Suspiegia Agnelė ir jau pasileidžia bėgti.

— Ne, ne! Palauk — Sulaiko ją Petras. — Taip negalima. Stokit visi į eilę. Vienas prie kito. Šitaip. Kai suskaičiuosiu "viens, du, trys", o paskui pasakysiu "bėk", tada pradėsime. Žiūrėsime, kas pirmas nubėgs. Iki papievio. Na?

Visi rimtai sustojo, išsilygiavo. Pagaliau pasigirsta Petro paskutinis žodis "Bėk". Tik švysteli nuogų kojų kulnai, ir visi keturi nuriėda keliuku. Karoliukas kažinkaip užkliūva už Petro, vos nesuklumpa. Agnelė pavargsta pusiaukelėj. Būtų gal pirmas nubėgęs Petras, ilgomis savo kojomis ilgus tarpus užgriebdamas, bet sukliuvimas su Karoliuku jį užgaišino. Pirmutinė nuriėda Danutė.

— Matai, kokia stirna! Greitakojė!

Bet lenktynes greit visi užmiršo, nes dabar brido per pievas. Žydėjimas žolynų! Balti, geltoni, mėlyni, violetiniai, raudoni, margi, pūkiniai, ir šilkiniai, prisimerkę ir atvirai išsiskleidę... Visokie! Mergaitės puolė skinti.

— Na, o kam? — Sudraudė jas Petras. — Eisim dar į šilėlį. Grįždamos, kad norėsit, prisiskinsit iki valiai.

Agnelė tuoj paklausė; nustojo skinti. Net ir nuskintuosius susmaigstė į drėgnesnes vietas.

— Gal dar prigis? Tegu sau žydi.

O Danutė — ne. Prisiskynė glėbį visokių, prisiplėšė. Kiek paėjus, turėjo numesti. Gėlės suglebo rankose, koteliai nulinko. Net gaila buvo į vargšes gėlytes žiūrėti.

— Matai, o aš pasodinau atgal, ir tebežydi! — Gyrėsi Agnelė.

(Bus daugau)

PELĖ IR PELYTĖ

A. Giedrius

Išlindo pelytė iš olos. Šniukšt, šniukšt — uosto, snukutį kraipo. Paskui sako:

— Aš jaučiu, ant stalo yra kažin ko valgyti.

— Ten yra mėsos, — pasakė senė pelė.

— Tai aš noriu mėsos! — tarė pelytė. — Bėgsiu ir atsikąsiu gabaliuką.

— Nebėk! — draudė senė pelė. — Mėsa ant stalo, aukštai: kol užlipsi, kol nulipsi, ilgai truks. O ką žinai, kur katinas?

— Aš greita, — sako pelytė. — Tuoju nubėgsiu, užsilipsiu, atsikąsiu ir vėl atgal.

— Neik, sakau tau! — dar sykį sudraudė senė pelė.

Bet pelytė jau bėgo per aslą. Šmir, šmir, šmir... Mikliai užlipo stalo koja aukštyn ir jau kando mėsos.

— Katinas! — sucipo senė pelė.

Pelytė smuko nuo stalo į aslą, per aslą, per aslą į olą...

Bet katinas buvo greitesnis; jo šuolis didesnis. Kapt ir pagavo pelytę!

— Nelipsi man daugiau ant stalo! — Pasakė jis.

Ir viskas.

KUR DINGO NEDINGĖ?

Linvydas Inga

Ginto pilaitė tebestovėjo. Gintas ją taip gerai pažinojo, kad galėjo visiems papasakoti, kaip senieji lietuviai pilyse nuo priešų gynėsi. Jis kartą parbėgo iš šeštadieninės visos nušvitęs. Mat mokytoja pagyrė, kad gerai papasakojo apie senąsias Lietuvos pilies.

Bet noriausiai jo klausė Gilė. Kur buvus, kur nebuvus, ir atšlepena su savo lėle Nedinge. Stato pilis kieme ir prašo:

— Gintai, eikš! Papasakok!

— E, tau sakyk ir sakyk! Tu nieko nežinai... Ir aš nežinau. Tėtė dar nesakė.

Gilė, suraukusi nosytę, bėgo skūstis mamai:

— Gintas negeras. Jis su manim nežaidžia.

— Tai tu žaisk viena, — atsakė mama.

— Kad aš nemoku...

Nemokėjo nė Gintas su lėlėmis žaisti. Jam daugiau rūpėjo pilies kareiviukai. Jis vis taikėsi prie manęs, kad jam papasakočiau apie narsiuosius Lietuvos didvyrius, o man to laiko nebuvo.

Taip atėjo ir pavasaris. Ežeras, kuriuo žiemą slidinėjom, buvo jau plaukiojamas laiveliais. Kartą ir mudu su Gintu išplaukėme.

— Tėtė, kabinasi! — šūktelėjo Gintas, kai jo plūdė pasinėrė vandeny. Ištraukė šaką, o ne žuvį.

— Tai nieko, Gintai, — paguodžiau, — kitą kartą bus žuvis. Prasčiau nutinka Glėbo ežere prie Varėnos. Ten tinklai užsikabina už bokšto...

— Už Varniaus pilies? — susidomėjo Gintas. — Norėčiau Glėbo ežere paplaukioti.

— Dabar negalima. Dzūkiją bolševikai laiko užėmę. Rusų rankose dabar yra Glėbas, ir Glūkas, ir Nedingis...

— Tėtuk, bet tai žmonių vardai? Sakei: Glūkas buvo jauniausias Varniaus sūnus, o Nedingė — belaisvė. Kodėl jų vardais ežerus vadina?

— Dainavos šalies žmonės apie ežerus yra visokių padavimų

sudėję... Jie sako, kad Glūkas ir Nedingė taip raudėjo, kad didžiu-
liu vandeniui pavirto. Glūkas — ežeru, Nedingė — upe.

— Ar yra ir tokia upė, tėtuk?

— Yra. Yra ežeras Nedingis ir upė Nedingė. Upė iš to ežero
teka Merkin. Žmonės sako, kad turtingas bajoras, medžiodamas gi-
rioje, rado paklydusią mergaitę. Ji buvo suvargusi, apiplyšusi, bet
tokia graži, kad jam nieko kito nesinorėjo, kaip ją vesti. Parsivedė į
savo dvarą. O toji vargšė mergaitė nieko taip nemylėjo, kaip Glūką.
Ji taip verkė, taip verkė, kad jos ašarose paskendo ir tas bajoras ir
jo dvaras. Žmonės tą praminė Nedingiu, nes atsirado ežeras. O ji
pati, toji Nedingė, virto upele ir nubėgo Merkio šalin Glūko jieš-
koti. Ji vis bėga, vis verkia ir vis neranda.

— Tėtuk, bet ji buvo prie Merkio, prie Varėnos. Ko ji išėjo
toli į girią?

— Kai Varniaus pilis paskendo Glėbo ežere... Ar prisimeni tą
pasakojimą?

— Prisimenu. Nedingė ganė jaučius ir nukrito ežeras iš debe-
sų. Dievų bausmė Varniui, kad jis savo krašto negynė.

— Gerai, Gintai. Bet jauniausias sūnus buvo išjojęs savo tē-
vynės ginti... Taigi, kai Varniaus pilis nuskendo, o Glūko nebuvo,
Nedingė išėjo jieškoti. Ėjo, ėjo ir paklydo. Miške bajoras ir rado.

— O Glūko nerado?

— Nerado. Kai jis grįžo iš tolimo žygio, nebuvo nei jo tėvo pi-

SVIEDINĖLIS

Stasys Jakštas

*Aš turėjau sviedinėlį,
Kaip nuskintą obuolėlį...*

*Kartą kieme žaisdama,
Per tvorelę šokdama,
Sviedinėlį kai sviedžiau,
Katinėlį išbaidžiau.*

*Su broliuku Ginučiu
Ėjom kartą takučiu, —
Sviedinėlį kai sviedžiau,
Zuikiui miegą sutrukdžiau.*

*Kartą žaidėm vakare
Su Rasa savam dvare, —
Sviedinėlį kai mečiau,
Tiek aš jį ir temačiau.*

lies nei Nedingės. Ne taip jam gailėjo tos pilelės, kaip jaunos mergelės. Jis taip verkė, taip raudėjo, kad ežeru pavirto. Yra, Gintai, toks ežerėlis prie Varėnos... Žinoma, žmonės tikrai sudėjo savo pasakojimą, kad ežero vardą sau paaiškinę.

— O kaip, tėtė, ištikrųjų buvo?

— Sunku ką tikrą pasakyti, Gintai. Varniaus pilį greičiausiai priešai sudegino, o Nedingę išsivežė.

— Ar ją išsivežė mozūrai, tie pikti žmonės, iš kur ji buvo atsiradusi?

— Kodėl taip klausi, Gintai?

— Aš skaičiau Lietuvos istorijoje, kad mozūrai pasikvietė kryžiuočius. Gal kryžiuočiai sudegino Varėnos pilį?

— Gerai tu sakai, Gintai. Galėjo ir taip būti... Bet ar girdi? Mūsų bažnyčios bokšte laikrodį muša. Mums laikas namo. Aš tau kita proga papasakosiu apie mozūrus ir kryžiuočius.

SAULYTĖ IR GAIDYS

V. Šmaižienė

*Išbyrėjo, išdulkėjo
Vieną gražią dieną
Ir mergytės ir berniukai
Į saulėtą kiemą.*

*Jonis lazda pasigriebęs
Raitas štai atjoja,
O Liucytė po alyvom
Lėlei lovą kloja.*

*Saulės kieme jau nebėra —
Jai čia vietos maža.
Nusivijo ji katytę
Į kaimyno daržą.*

*—Kur Saulytė?—mama klausia
Niekas jos nežino.
Jau ji kieme bėginėja
Penkto gal kaimyno.*

*Nežinau, kas būtų buvę,
Kas būtų nutikę —
Jei Saulytė pikto gaidžio
Būtų nesutikus.*

*Bėga Saulė, kiek tik gali,
Kasos tik plasnoja,
Jau daugiau iš savo kiemo
Nebekels ji kojos!*

SĖKLELĖS IŠ LIETUVOS

Aleksandra Eivienė

Vilytė ir Mijulė visada labai laukia laiškanešio. Jos net žino laiką, kada jis pasirodo jų gatvėje; ir jau iš tolo, prikišę nosytes prie lango, moja jam, sveikina, o kai esti gražus, saulėtas rytas net išbėga laukan jo sutikti.

Ir šiandien, vos tik laiškanešys pasirodė jų gatvės gale su pilnu krepšiu laiškų ir laikraščių, Vilytė ir Mijulė jau iš tolo ėmė jį sveikinti. Ir dar linksmiau jos nusiteikė, kai laiškanešys ėmė į jų dėžutę didoką pundelį laiškų. Abi tuoj puolė prie dėžutės, nes kiekviena norėjo pirmiau paimti laiškus ir paduoti juos mamytei.

— Mamyte, mamyte, laiškas iš Lietuvos, — šaukė abi dvi, pamačiusios tarp kitų daugeliu ženklų aplipdytą voką. O, tuos laiškus jos jau atskiria nuo kitų.

Mamytė tuo laiku tvarkė kambarius, bet tuoj viską palikusi, atskubėjo.

— Tai laiškas nuo močiutės, — sakė ji imdama voką.

— Ką močiutė rašo, ką rašo? Skaityk, mamyte, greičiau, — straksėjo aplink mamytę mergaitės, netverdamos iš smalsumo.

Jūdviejų abidvi močiutės buvo Lietuvoje. Jos jų net niekada nematė, tik iš nuotraukų pažįsta tuos brangius, senatvės raukšlelėmis pažymėtus veidus. Prieš kelias savaites Mijulė, kuri jau yra septynių metukų ir moka kiek lietuviškai rašyti, parašė abiem močiutėm sveikinimus Motinos Dieną ir įdėjo į laišką po savo pieštą paveiksluką. Močiutė Morta — taip jos vadino močiutę iš tėvelio pusės, jau joms atrašė laišką ir net atsiuntė gražų melsvą kaspinėlį įdėjusi į voką. Tą kaspinėlį mamytė perkirpo pusiau ir sekmadienį, kai važiavo į bažnyčią, įrišo joms į plaukus. Mijulė ir Vilytė tuo labai džiaugėsi ir visiems sakė, kad tai močiutės Mortos dovana iš Lietuvos. Po mišių jos net

po žvakutę uždegė, kad Dievulis ir toliau laikytų sveikas jųdviejų močiutes.

Šiandien gi parašė antroji močiutė, močiutė Monika, taip jos vadino mamytės mamytę.

— Mamyte, mamyte, ką močiutė rašo? Skaityk balsiai — prašė mergaitės, nes močiutės rašto jos dar nemokėjo suskaityti. Jos raidės atrodė kitokios kaip jų... O dar įdomiau joms pasidarė, kai pamatė, kad mamytė tyliai skaitydama laišką šypsojosi ir kartu ašarėlę braukė.

“Mielos anūkėlės, rašė močiutė, ačiū jums už laišką ir pasveikinimą Motinos Dieną. Man tai buvo labai miela, bet aš dar daugiau džiaugiuos, kad jūs jau mokate lietuviškai skaityti ir Mijulė gali net man laišką parašyti. Mokinkitės

ir toliau, būkit geros dukrytės, mylėkit Dievulį ir kas vakarą pasimelskit už savo tėvynę. Siunčiu jums sėklelių, pasėkit jas, laistykit, auginkit... Rudenį galėsit atsiųsti man sudžiovintų šakelių.

— Sėklelės? Kur jos? — klausė mergaitės, išsižiojusios iš nustebimo, nieko nesuprasdamos.

Dabar mamytė pažiūrėjo į voką ir tikrai kamputyje pamatė kažką suvyniotą į ploną popierėlį.

Na, dabar mergaitės jau nebegalėjo laukti, kad tik greičiau pamatytų, kaip tos sėklelės atrodo. O mamytė lyg

tyčia taip pamažu ir atsargiai viniojo... Pagaliau ploname popierėlyje pasirodė daug mažų, sulinkusių, juodų sėklelių.

— Mamyte, kas iš jų išaugs, kas?

— Nežinau, dukrelės, pasėsim, pamatysim.

— Gal ridikėliai, gal salotai, o gal kopūstai, spėliojo Mijulė.

— Ne, ne, aš manau saulėgraža, tokia didelė geltona galva... O gal čia išaugs toks pupos medis... ir jis augs augs toks didelis iki dangaus ir mes juo įlipsime pas Dievulį. — džiaugėsi šokinėdama penkiametė Vilytė.

— Kodėl močiutė neparašė, kas iš tų sėklelių išaugs, — kiek nepatenkinta ir nusiminusi kalbėjo Mijulė; mamytė, patikrink, gal yra kur pažymėta, kokios čia sėklelės.

Mamytė patikrino, bet laiške nieko daugiau apie sėkleles nebuvo paminėta. Matyt, močiutė norėjo, kad dukrelės pačios sužinotų augindamos. Mamytė sėkleles tuoj pažino, bet ir ji dukrelėms nesakė.

Jų namelio priekyje buvo lysvė gėlėms. Mamytė ir dukrelės tuoj išsiruošė darban. Pasiėmė kastuvą, kastuvėlius, grėblius, kibirėlius ir pradėjo ruošti žemę. Dirbo, net prakaitas kaktutes išpylė, nes pakilusi saulutė atkakliai kaitino darbininkių nugarėles... Ir kai atbėgę kaimynų

NEMUNO KRANTAIS

Stasė Slavinskienė

*Tyliai plaukia Nemunėlis
Per šalelę mielą,
Ramiai skraido plaštakėlės
Margindamos pievą.*

*Kyla palaima ir džiaugsmas
Nemuno kranteliais,
Kur sesutės lietuvaitės
Puošiasi žiedeliais.*

vaikai vadino jas žaisti į kiemą, jos net ir dėmesio nekreipė, nes juk turėjo pasėti sėkleles iš Lietuvos.

Pagaliau sukasė žemę, išpureno, sugrėbstė ir atsargiai, kad nė vienas grūdelis nenukristų kur nereikia, pasėjo, užbarstė žemėmis, sulygino, palaistė ir ėmė laukti.

Ilgas ir sunkus buvo tas laukimas. Bet mergaitės buvo kantrios. Kas dieną palaistydavo ir vis nosytes prikišusios prie žemės, žiūrėdavo, ar nedygsta. Laistymas pasidarė joms kaip kasdieninė duona. Pagaliau dėl to net ginčai kilo. Kai Mijulė išeidavo mokyklon, Vilytė tuoj imdavo ir palaistydavo. Ir kai tas atsitiko kelias dienas iš eilės, Mijulė ėmė verkti ir skųstis mamytei. Tada mamytė padalino lysvelę pusiau, įsmeigė pagaliuką ant ribos ir kiekviena laistydavo savo dalį.

Bet sėklelės vis nedygo. Kasdieną mergaitės atsiklauptos žiūrėjo, bet joks žalias daigelis nesirodė juodoje žemėje. Pagaliau joms ir kantrybė dingo.

— Kodėl nedygsta? Gal sėklelėms iš Lietuvos nepatinka mūsų žemė — klausinėjo jos mamytė.

— Ne, vaikeliai, dar nelaikas joms dygti ir be to, dar naktys šaltos, o sėklelėms reikia šilimos. Kai tik saulutė daugiau pašildys, sudygs.

Dabar mergaitės net vakarais kalbėdamos malda, ėmė pridėti po sakinį: — Dievuli, leisk greičiau sėklelėms sudygti.

Ir tikrai Dievulis išklause jų jaunų širdelių maldos. Buvo sekmadienis. Visi rengėsi bažnyčion. Mamytė, padėjusi mergaitėms apsirengti, leido joms pirma išbėgti laukan ir palaukti tėvelių... Ir dabar jos pamatė lysvelėje jaunus plonyčius žalius daigelius. Iš džiaugsmo jos net rankutėmis suplojo, o jų akytėse pakibo skaidrios ašarėlės...

— Mamytė, Tėveli, sėklelės sudygo, sudygo... — puolė abidvi į trobą šaukdamos. Vilytės iš to greitumo net batukas nukrito, o Mijulei užkliuvo suknelė už durų krašto.

— Tikrai? Matot, Dievulis davė šiltas dieneles, saulutė pabėrė spindulėlius, jūs palaistėte vandenėliu ir sėklelės sudygo.

— Bet kas iš jų išaugs? Ar bus gėlės, o gal daržovės? — klausinėjo mergaitės.

— Dabar aš jums pasakysiu. Iš jų išaugs gražiausios lietuviškos gėlės, kurias kiekviena lietuvaite sodina savo darželyje. Iš jų išaugs — na kas? Atspėkit.

Mergaičių net nosytės ištyso, kaip jos norėjo žinoti.

— Iš jų išaugs rūtos, didelės, žalios, kvapios, lietuviškos rūtos, — tęsė mama.

— Rūtos, rūtos, kartojo mažosios mergaitės ir šokinėjo iš džiaugsmo kaip jaunos stirnelės.

— Na, mergaitės, apie rūtas aš jums papasakosiu daugiau vakare. O dabar skubėkim bažnyčion, kad nepavėluotumėm. Reikia pasimelsti, padėkoti Dievuliui, kad leido sėklelėms gražiai sudygti ir paprašyti Jo, kad leistų rūtelėms gražiai užaugti ir sužaliuoti.

PAŽVELGUS

Albina Kašiubienė

Štai pavasarėlis
Nemunu jau teka,
Miela Šešupėlė,
Ten su nendre šneka.

Jesios krantuos jievos
Baltai pasipuošę,
Mėlynos žibutės
Kalnuos puotą ruošia.

Tūkstančiai žiedelių
Tėviškėj pražydo.
Anksti rytmetėlį,
Vyturiai pragydo.

Dairos obelėlė,
Žiedus šakoj skaito,
Klausia baltą vyšnią,
Ko žiedai nukaito?!

Rymo tik smūtkelis,
Beržas šalia kelio,
Nėra sesės, brolio,
Nėr mamos, tėvelio...

KUR AŠ GIMSTU

EGLUTĖ PASAKOJA

Mieli mano skaitytojai. Pasižiūrėkite, kaip aš dygstu ir augu, kiek daug aš turiu patirti, kol mane vieną paleidžia keliauti pas jus. Aš einu iš rankų į rankas, pralendu pro įvairias mašinas, o kartais tenka man pagulėti ant stalo, bet, deja, ilgai man ilsėtis neleidžia. Turiu vis skubėti pirmyn.

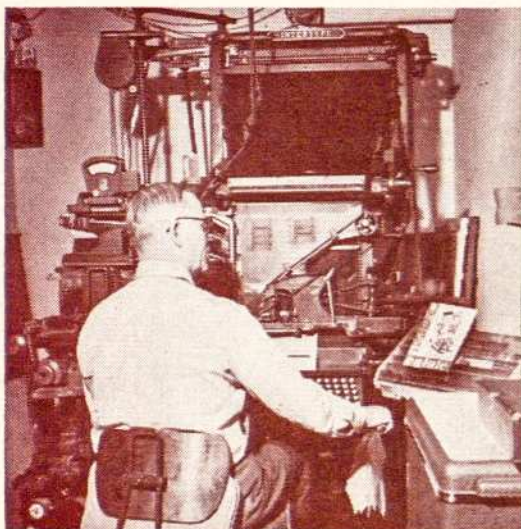
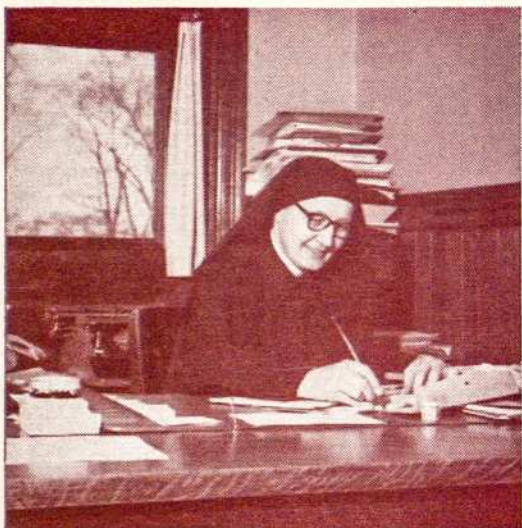

1. Tur būt jau man laikas pradėti dygti. Girdžiu Ses. M. Paule besikalbant su Ses. M. Benedikta ir Ses. Miriam. Tą dės, to nedės... Jos nori apspręsti, kaip aš turėsiu atrodyti ir kas domins mano skaitpotojus. Tokia redakcijos pareiga.

2. Aš myliu Ses. M. Olivetą, nes ji rūpinasi, kad aš saugiai pas jus atkeliaučiau. O kai ji žino, kad aš jau atvykau, ji ir pati būna linksma.

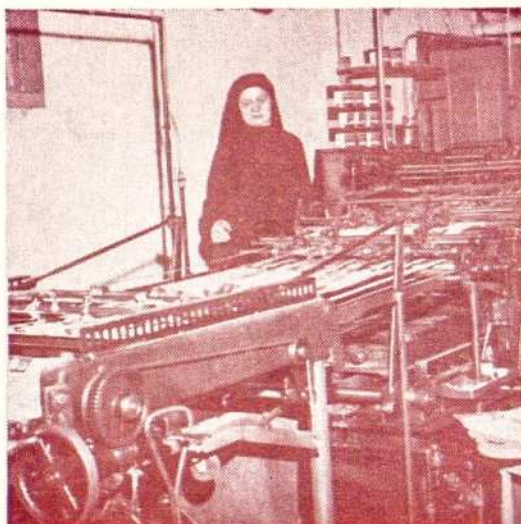
3. Aš visai patenkinta jaučiuosi ant stalo pas spaustuvės vedėją Ses. M. Apolinara. Gaila, kad ji manęs neleidžia ten visada pasilikti. Aš nujaučiu, kad ji atiduos p. Jonui.

4. P. Jonas Kumpa yra mano linotipininkas. Jis į metalą surenka - išlieja visas mano raides ir prižiūri, kad aš nė vienos nepamesčiau. Svarbiausia, kad visos raidės surenkamos atvirkščiai, taip reikia, kad gerai ant popierio atsispausdintų.

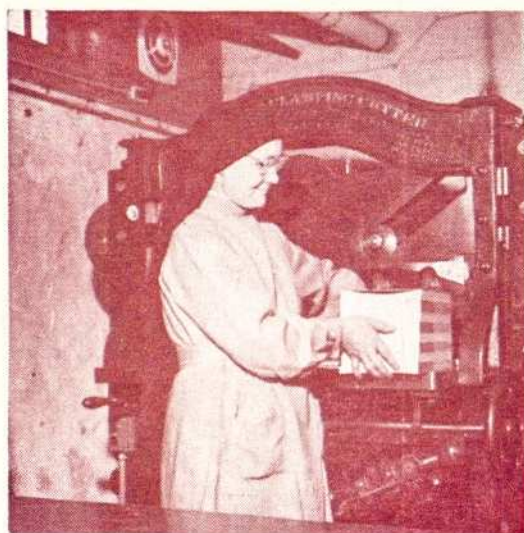
5. Net aikelėju, kai Ses. M. Consolata ima mane laužyti. Bet ji man tik gero nori. Nori, kad aš būčiau patraukli. Ji įterpia paveiksliukus—klišes, nustato tarpus ir sudeda linijas. Be to, ji puikiai skaito atbulas raides.

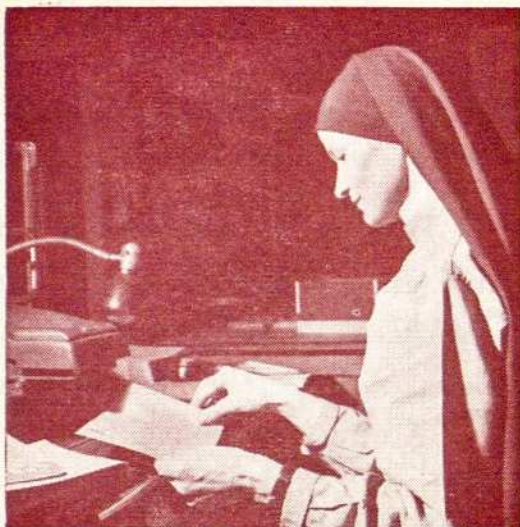
6. Tada pakliūnu į Ses. M. Apolonijos mašiną. Net baugu daros, ten tiek visokių ratų, ratukų. Tačiau perlindus per mašiną aš jau gražiai atrodau, nors dar reikės mane sulankstyti ir mano lapus surankioti.

7. Štai aš jau ir su viršeliu. Ses. M. Agnietė susiuva mano nugarą, kad aš kartais kokio lapo nepamečiau.

8. Kad dar būčiau gražesnė, Ses. M. Janina pakiša mane po didžiuliu peiliu ir nulygina visus mano šonus.

9. Ses. M. Oliveta pasirūpina, kad aš nepaklyščiau keliaudama pas jus. Ji man ant voko atspaudžia kiekvieno iš jūsų adresą.

10. Pasikvietusi talkos ji mane ir į vokus sukiša. Dabar esu tikra, kad pateksiu ten, kur reikia.

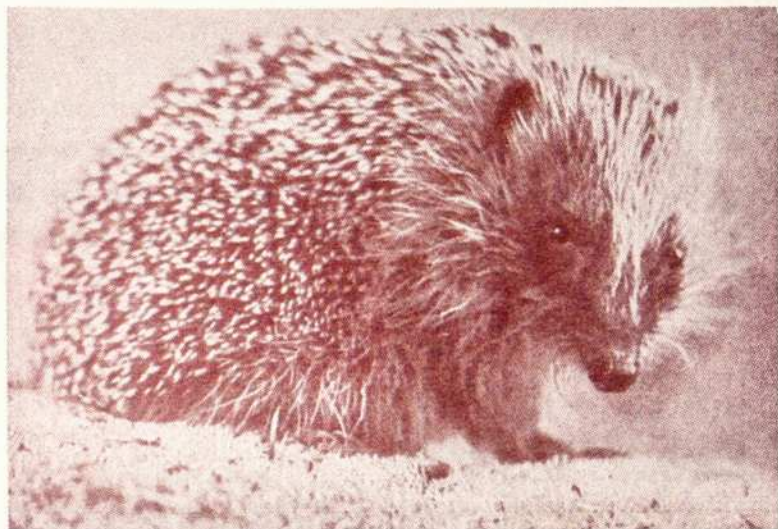
11. Aš jau pašto maiše. Nors ir ankšta, bet lengviau atsikvepiu. Dabar jau galėsiu keliauti sau linksmą. Seselės dar mane nuveš į paštą, o iš ten paleis toliau jau vieną.

MANO MAŽIEJI DRAUGAI

El G-é

Per visą savo gyvenimą turėdavau artimų draugų gyvulėlių tarpe. Kartais tai buvo pelytė, ežiukas, varlytė ar kuris kitas mažas sutvėrimas; kartais paukštukas; dažnai šuo, kiaulytė, asilas ar net arklys. Visi jie rodė man savo prisirišimą, aš gi juos mylėjau visa savo širdimi. Noriu čia jums apie tuos mano draugus kiek nudugniau papasakoti, kad ir jūs, mieli Eglutės skaitytojai, pabandytumėt panašių prietelių įsigyti.

EŽIUKAS DYGLIUKAS

Kartą vasarai baigiantis Peslių piemuose atnešė man jauną ežiuką. — „Įsileiskite ežį į namus, pelių nebeturėsite“ — patarė man, nes žinojo, kad pelės jau man visai įkyrėjo begrauždamos, kas pakliuvo. Patalpinome ežiuką didelėje dėžėje, kurios dugną storai išbarstėme smėliu. Viename dėžės kampe padėjome gniūžtę šieno guoliui, kitame — lėkštelę su pienu ir keletą gabalėlių mėsos. Išsigandęs žvėrelis ilgą laiką gulėjo susisukęs į kamuoliuką: nelietė

nei mėsos, nei pieno; bijojau, kad nenugaištų. Po dviejų dienų alkis nugalėjo baimę: mano įnamis pagaliau išsitiesė, juokingai pakraipė savo snukutį, uostydamas neįprastus jam žmonių namų kvapus, ir nužygiavo prie lėkštelės, su tik pamelžtu pienu. Paragavo — skanu! — galima valgyti. Po savaitės, kai mūsų Dygliukas apsiprato kiek su savo naująja būkle, ėmėme jį leisti laisvai bėgioti po visą namą. Dienos metu jis miegojo įlindęs kur į tamsų kampą ir susisukęs kamuoliukan; vakare, kai tik parnešdavo iš tvartų primelžtą pieną, ežiukas, kur buvęs, kur nebuvęs, tuoj atsirasdavo prie mano kojų, krapštydavo jas savo nagučiais — “Girdi, ir aš noriu”. — Visą naktį praleisdavo pelių medžioklėje, neatsisakydavo ir svirplio, tarakono ar kurio kito į namus patekusio vabalo. Visi pašaliai bildėdavo nuo jo sunkios eisenos ir puškėjimo.

Sulaukėme žiemos. Dygliukas suaugo, nusipenėjo ir... išnyko. Tai buvo Advento metu, kai paskerdėme peniukšlę kiaulę ir gaminome dešras, skilandžius, sūdėme kumpius bei lašinių paltis. Vieną kumpį palikome nesūdytą Kalėdoms. Atsimenu, nunešiau jį šalton kamaron ir padėjau ant grindų, po langu, kad greičiau sušaltų. Negalėjau užmiršti ežiuko; patikrinau visus slapčiausius kampelius. Nejaugi pabėgo? Gal šuo, ar žvynės jį sudraskė? Gaila buvo gyvulėlio, toks jaukus pasidarė. Pagaliau priartėjo šventės — reikėjo iškepti paliktą kumpį. Įsivaizduokit mano nustebimą, kai pakėlusi tą kumpį, pamačiau jo šone išgraužtą urvą ir jo dugne susisukusį ežį. Radęs mėgiamą maistą, tol ėdė, kol išgraužė urvą už save didesnę ir, persivalgęs, čia pat užmigo. Manau, kad netrukdomas būtų taip miegojęs iki pat pavasario, nes gamtoje ežiukai žiemą praleidžia miegodami, susisupę į sausus lapus, prikibusius prie jų spyglių. Taip ežiukas gyveno pas mus, iki kol pavasario saulutė ėmė jį vilioti į lauką. Pradžioje tvarkingai pareidavo vakarienės ir lietingas dienas praleisdavo namie. Po kokio mėnesio pastebėjau jį bendraujant su kitais ežiukais. Nuo tos dienos daugiau namo nebeparėjo.

NUOTYKIAI KVAILIŲ BEJIEŠKANT

Liaudies pasaka

Gyveno viena šeimyna: tėvas su motina, sūnus ir duktė. Kartą duktė malė ir kad pradėjo verkti. Priėjo motina ir klausia:

— Ko, dukrele, verki?

— Ogi, — sako, — pagalvojau, kad turėsiu sūnų ar dukterį, tai maldama pasisodinsiu ant girnų, nukris ir užsimuš, — tai ir verkiu.

Ir motina ėmė verkti. Priėjo tėvas ir paklausė, ko jos verkia. Ji ir tėvui taip pat atsakė. Ir tėvas jau verkia. Pagaliau priėjo brolis. Ir broliui tą patį sako. Tada tas brolis ir sako:

— Kvaila tu, sesuo, ir baigta! O dar ir tėvai verkia. Ko gero teks ir man verkti. Išėisiu iš namų ir negrįšiu, kol nerasiu už jus dar kvailėsių.

Užėjo jis į vieną dvarą. Ponia ir klausia:

— Iš kur tamsta atsiradai, juk pro duris nemačiau įeinant?

— Aš iš dangaus čia atlėkiau: Dievas siuntė kruopų atnešti, nepamačiau skylės ir iškritau, bet ir vėl užlipsiu.

Tada ponja sako:

— Aje, iš dangaus! Tai gal žinai, kaip mano sūnus ten gyvena?

— O, labai blogai — jeigu šimto litų neduosi, tai jam bus dar blogiau.

Ponia tuoj padavė jam šimtą litų. Pamatė jis kieme kiaulę su paršeliais. Jis nusiėmė kepurę ir lenkiasi kiaulėms.

— Ką čia dabar darai? — klausia ponja.

— Dar nutariau žemėje apsivesti, tai kviečiu ponios kiaulę į svočias.

— Tur būt, iš muzikų esi? — sako ponja. Ir davė jam ponja kiaulę į svočias, kuilį svotu, o paršelius pajauniais ir pamergėmis. Jis tas kiaules ir išsivarė.

Po kurio laiko grįžo ponas ir suprato apgavystę. Tuoju pasi-
kinkė aklį ir išvažiavo jieškoti apgaviko. O tas jau buvo kiaules par-
davęs. Pamatęs atvažiuojantį poną, greitai pasirėmė prie pasvirusios

obelies, neva parėmęs ją prilaiko, kad nepargriūtų. Privažiavo ponas ir klausia:

— Ar nematei tokio žmogaus, nusivarančio kiaules?

— Mačiau, — atsakė jis, — dar netoli, aš mačiau, ir kuriuo keliu jis nusivarė, tuojau jį pagausiu, tik palaikyk, ponas, obelį, kad nepargriūtų.

Ponas liko prilaikyti obelį, o jis nuvažiavo su pono arkliais. Pardavė arklius, persirėdė ir vėl eina per žmones. Ponas pagaliau suprato, kad jį ir vėl apgavo. Pasikinkė kitą porą arklių ir vėl išsivijo. Pavažiavęs žiūri — priešais ateina kažkoks senis. O tenai buvo tas pats apgavikas. Pamatęs poną jis greit nusiėmė kepurę, prisėmė dumblo ir sėdi ant akmens. Privažiavo ponas ir klausia:

— Ar nematei tamsta tokio žmogaus, dvejetu arklių važiuojančio?

— Mačiau, tačiau tai vieni niekai. Bet ar negirdėjai, ponas, kad už trijų dienų plikius kars? Aš turiu tokių vaistų, kad per tris dienas atželia plaukai.

O tas ponas buvo plikas. Išsigando jis ir prašo tų vaistų. Greit uždėjo jam kepurę su dumblu ant galvos ir sako:

Palūkėk, o aš tą važiuotąjį pavysiu.

Ir vėl nuvažiavo su pono arkliais. Ponas laukė laukė tris dienas, nieko nesulaukęs nusiima kepurę, pažiūri — nei vieno plauko ant galvos. Suprato, kad ir vėl jį apgavo. Parėjo namo ir tyli, nebebara ponios. Tada ponia sako:

— Ir kvailas gi tu, kaip bato aulas: mane muzikas kartą apgavo, o tave du kartu.

GRIUVĖSIŲ PASLAPTIS

Smėlis, smėlis. Kur tik žiūri, visur smėlis. Lyg bekraštė gelsva jūra, supo dykuma. Antanukas dar nieko panašaus nebuvo matęs. Lekia mašina smėlėtu keliu, o aplink nesimato jokios gyvybės, vien tik judas smėlis.

“Kaip vadinasi šis visas smėlis?” susidomėjo Jonukas.

“Tai tyrai, Syrijos tyrai, Jonuk!” skubėjo aiškinti Antanukas. “Ar neatsimeni, ką sakė mokykloj? Sakė, kad didelius smėlio plotus, kuriuose niekas neauga, vadiname tyrais, arba dykumomis.

“Aš visai neatsimenu,” apgailestavo Jonukas. “Aš manydavau, kad geografija labai neįdomu, tai nesiklausydavau...”

“O žinot, vaikai, kur mes važiuojam?” paklausė skautininkas Paulius. “Važiuojam pamatyt labai senų miesto liekanų — miesto, kuris buvo pačiam tyrų vidury.”

“O kas tą miestą valdė?” tuoj klausė Juozelis.

“Tai ilga istorija, bet jeigu norit...”

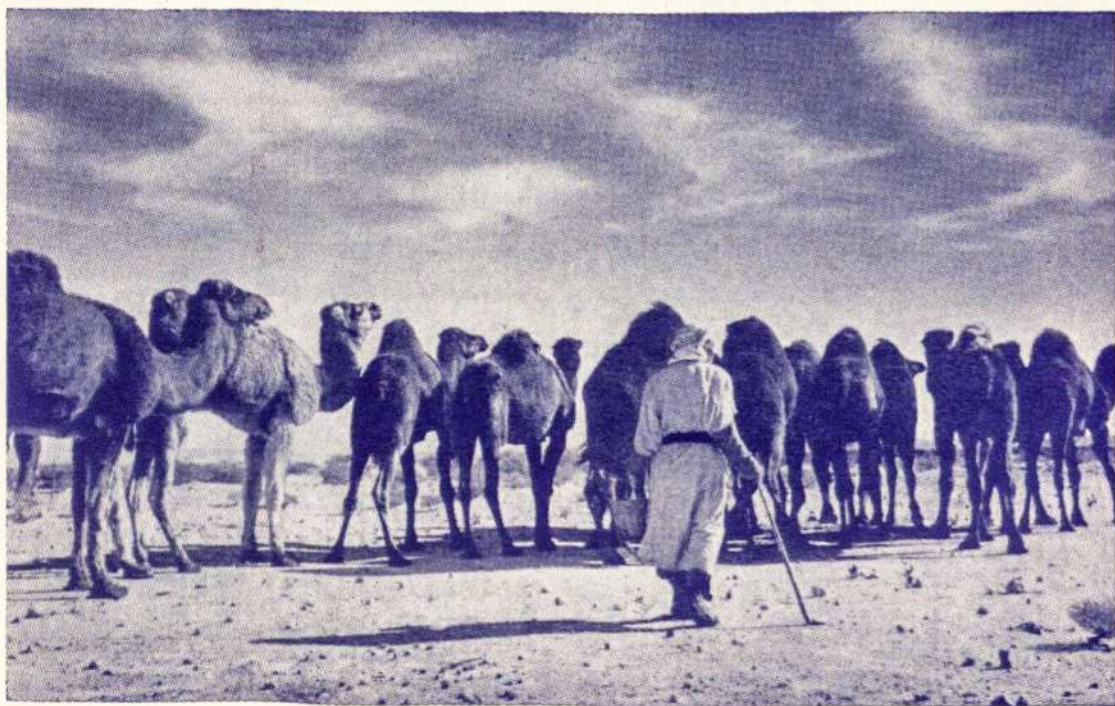
“Norim, norim!” šaukė vaikai.

“Prieš 17 šimtų metų, vienoj arabų giminėj gimė mergaitė, vardu Zenobija. Jos tėvas buvo tos giminės vyresnysis. Ji augo tyruose ir būdama 12 metų, kupranugarių jojime buvo lygi vyrams ir greičiu ir patvarumu.

Vieną tyrų oazę, vadinamą "Palmyra", kuri augo turtais ir marmuro pastatais, užpuolė romėnai. Tačiau arabai yra mylią laisvę žmonės — jie pradėjo planuoti sukilimą. Jų princas atvyko pas Zenobijos tėvą pasitarimams. Zenobija jam labai patiko ir, gavęs jos tėvo sutikimą, princas Odenathus ją vedė.

Zenobija su vyru išvyko į Palmyrą. Čia ji jam padėjo suorganizuoti ir apmokyti kariuomenę. Ištiesas dienas ji praleisdavo jodama. Pagaliau ji išvedė kariuomenę į kovą su persais. Netikėtai užklupti, jie pasidavė. Dabar arabai drįso jau pulti ir romėnų kariuomenę. Kitos valstybės stebėjosi tuo drąsiu žygiu ir ėjo arabams į pagalbą. Mūšio metu žuvo Zenobijos vyras ir ji liko vadovauti viena. Ji drąsiai vedė savo karius ir per trumpą laiką savo rankose turėjo beveik pusę Romėnų Imperijos. Taip į Palmyrą atėjo turtai, garbė ir visokios gerybės. Išdygo ilgos marmuro kolonų alėjos, pro kurias iškilmingai važiavo Zenobija.

Tačiau kilo romėnų keršto pavojus. Zenobija didino karių pulkus, statė sustiprinimus. Pagaliau atėjo kovos

diena. Roma siuntė kariuomenę Zenobiją sunaikinti. Romėnai pralaimėjo. Dar kartą jie bandė pulti, generolo Aureliano vedami. Čia buvo jai lygus priešas. Aršiai kovodami jos pulkai traukėsi atgal ir užsidarė už Palmyros miesto sienų. Kova vis dar tęsėsi, bet Zenobija žinojo, kad greit pritruks maisto. Ji ryžosi vykti prašyti persų pagalbos. Nakčia ji praslino pro romėnų karius ir visą naktį jojo. Taip ji keliavo keturias naktis. Jau visai netoli buvo upė, kurios kitoje pusėje ji bus saugi ir ras pagalbos... Saulė kilo rytuose ir ji atsigrėžė atgal: ją vijosi romėnų pulkas. Zenobija iš paskutinių jėgų lėkė pirmyn. Upė visai čia pat, bet jokio kelto per upę.. Taip romėnai ją pagavo. Aurelianas paliko savo karių pulką Palmyroj, o belaisvę Zenobiją gabenosi Romon. Arabai vėl sukilo ir visus romėnus išžudė. Sugrįžęs Aurelianas atkeršijo Palmyros miesto gyventojams: juos išžudė, o namus ir marmuro kolonas išgriovė.”

“Žiūrėkit, žiūrėkit, kas ten!” sušunka Antanukas.

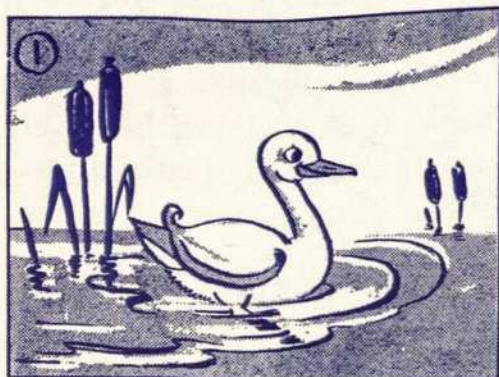
Mašina pakyla į kalniuką ir nuo jo viršūnės matyt marmuro griuvėsiai: Pergalės vartai, šventykla. Visi stebisi: stovi kolonos, dauguma jau išgriuvę, o jų čia kadaise buvę 1500 — po 2 iš abiejų gatvės šonų.

“Tai čia Palmyra, vaikai! Čia stovėjo balto marmuro rūmai, čia Zenobija ant savo kupranugario išdidžiai jodinėjo... O dabar visa tai tik smėlio pridengti griuvėsiai.”

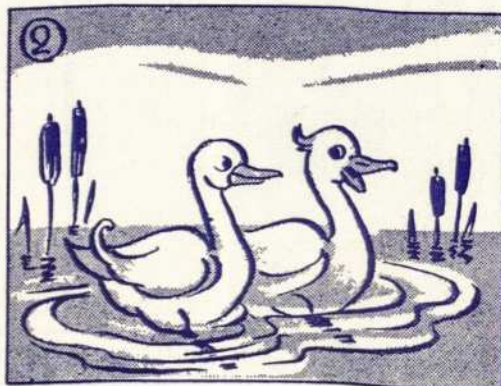
Buvo liūdna žiūrėti į tą griuvėsių salą tyrų jūroj. Sakoma, kad joks arabas vakare prie tų griuvėsių neitų. Legenda sako, kad naktim Zenobija atjoja savo baltu kupranugariu, prašydama pagalbos kovai su romėnais.

Antanukui su Jonuku pasidarė įdomu. Vakare jie tyliai išslinko iš palapinės ir nuėję atsisėdo prie Pergalės vartų, laukdami tos drąsios moters atjojant. Šaltas tyrų vėjas švilpė tarp kolonų, pro šalį skraidė šikšnosparniai, tolumoje staugė hiena. Bet Zenobija neatjojo...

PLAUKĒ ŽASELĒ

Plaukē žaselē per ežerēļi,
Gir-gir-gir, gar-gar-gar,
Per ežerēļi.

Ne viena plaukē, ir žāsinēlis,
Gir-gir-gir, gar-gar-gar,
Ir žāsinēlis.

Ējo berniukai ī mokyklēlē,
O-čia-čia, o-pa-pa,
Ī mokyklēlē.

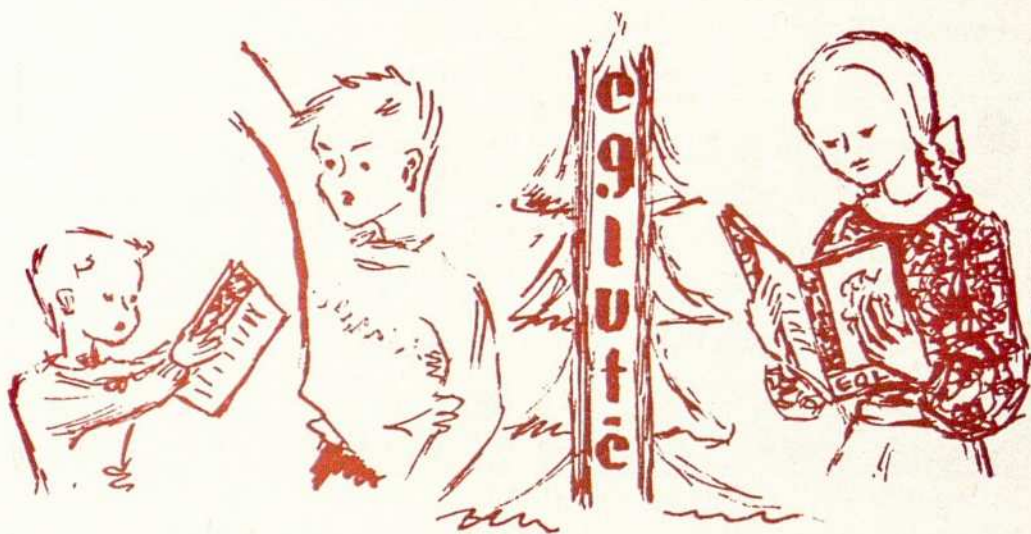
Ne vieni ējo, ir mergužēlēš,
O-čia-čia, o-pa-pa,
Ir mergužēlēš.

ALGIS IR ALYTĖ

Prie žaidimų jis uoliausias,
O prie mokslo — tinginys.
Pamokos jam nuobodžiausios —
Nes tik rūpi sviedinys.

Štai mūs Algis pirmutinis,
Uoliai dirba visados,
Skuba į šeštadienį,
Mokosi tėvų kalbos.

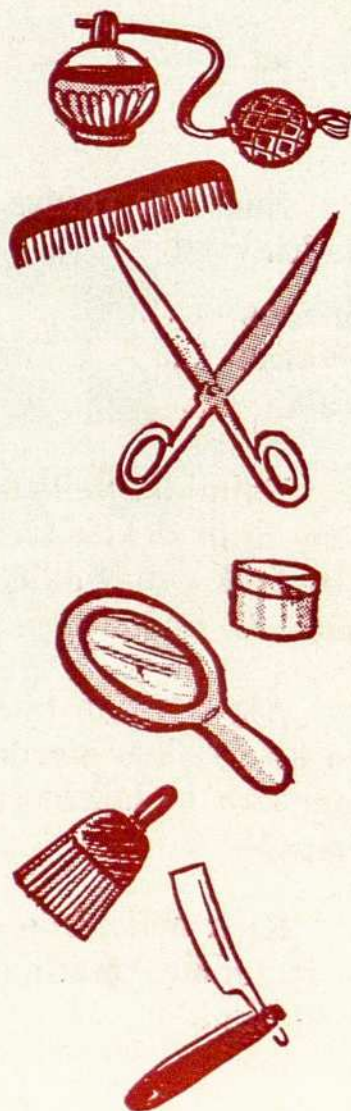
Prašo jo mažasis brolis:
— Paskaityki man, kai ką.
— Na, skaityk tu pats, kad nori! —
Tik numoja jis ranka.

O Alytė, mūs linksmutė
Tvarko sodą su mama.
Mėgsta ji skaityt "Eglutė",
Džiaugiasi, kai gauna ją.

Ž A I S K I M E !

PATIKRINKIME ATMINTĮ

Tas, kuris vadovauja žaidimui surenka apie dešimt įvairių daiktų, kaip: peilį, šaukštą, šakutę, pieštuką, trintuką ir kitų smulkių daiktų. Juos sudeda ant padėklo ir uždengia rankšluosčiu. Visi žaidėjai gauna popierio ir pieštuką. Kada visi yra pasiruošę, vadovaujantis nuima rankšluostį ir leidžia visiems minutę laiko žiūrėti į daiktus. Rašyti tuo metu negalima. Tada jis išneša daiktus, o žaidėjai stengiasi visus juos surašyti per tris minutes laiko. Tada vadovaujantis sako stok! Jei kuris anksčiau užbaigia, patikrinama jo sąrašą ir jeigu yra viskas teisingai surašyta, jis laimi žaidimą. Šiaip laimi tas, kuris daugiausia daiktų surašo.

LENKTYNĖS SU SVIEDINIU

Žaidėjai pasidalina į dvi lygias grupes ir sustoja į eilę, vienas už kito nugaros. Tarp abiejų eilių paliekamas kelių pėdų tarpas. Pirmieji žaidėjai turi po sviedinį. Maždaug 20 pėdų nuotolyje, ties kiekviena eile yra išmeigiamas pagaliukas. Davus

ženklą pirmieji žaidėjai pasileidžia bėgti, laikydami rankose sviedinį. Nubėga iki pagaliuko ir apibėga aplink jį, tada grįžta prie savo grupės ir perduoda sviedinį sekančiam žaidėjui, o patys stoja eilės gale. Laimi ta grupė, kurios visi žaidėjai pirmieji apibėga apie pagaliuką.

TRUPUTĮ PAGALVOK

ANAGRAMOS

Sudėkite raides taip, kad padarytumėt naują žodį, daiktavardį:

Snapas
Dvaras
Valka

Rimtis
Vysla
Klanas
Sargas

Paimkite veiksmąžodį. Pav. mesti, nešti, duoti, minti. Prie jų pridėkite kiek tik atsimenate priešdėlių — padarykite kiek galint daugiau naujų žodžių. Pav. duoti, atiduoti, paduoti, neduoti, parduoti, užduoti, nuduoti, ir tt.

Algis turėjo tam tikrą skaičių laikraščių. Jis nusipirko kitą tiek ir pardavė tris ketvirtadalius jų visų. Dabar jam liko 10 laikraščių. Kelis laikraščius jis turėjo iš pradžios?

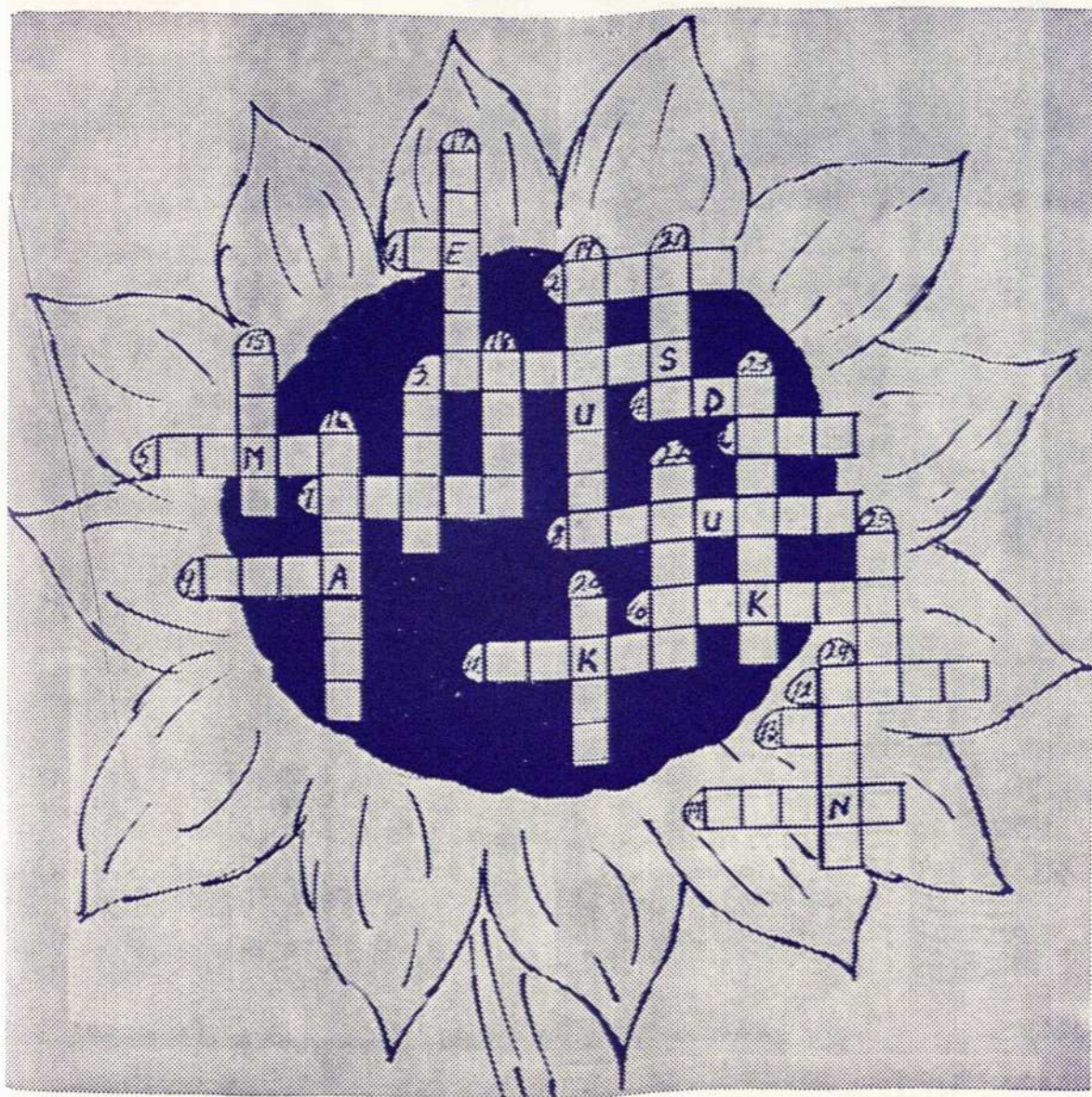
Kiek maloninių ir mažybinių daiktavardžių padarysite iš žodžio “motina”? Suraskit bent dešimt; mes radom dvidešimt.

GĖLĖS GALVOSŪKIS

SKERSAI:

1. Neigiamasis žodelis.
2. Rožė yra...
3. Erdvė, kur matome debesis.
4. Gyvuliai nevalgo, bet...
5. Naktį būna...
6. Įvardis.
7. Vandens gyvis.

8. Žodis, priešingas žodžiui “platus”.
9. Tai ką mes rytą matome ant žolės.
10. Vieta kur žaidžiame.
11. Plėšrus žvėris.
12. Motinos brolis.
13. Prielinksnis.
14. Laukinis paukštis.

IŠILGAI:

15. Kada nėra triukšmo, sako-
me yra...
16. Diena buvusi prieš vakar
dieną.
3. Savybinis įvardis.
17. Niekuomet, arba...
18. Naminis gyvulys.

19. Šis meniu yra...
20. Regėjimo organas.
21. Ežia, arba...
22. Pastatas, kuriame gyvena-
me.
23. Vienas iš kontinentų.
24. Maisto produktas.
25. Tai ant ko sėdime.

BIRUTĖS AVYTĖ ĮSISPRAUDĖ TARP UOLŲ.
PADĖKITE JAI NUEITI IR JĄ PARSINEŠTI.

Balandžio numerio galvosūkių atsakymai:

VARPO GALVOSŪKIS, psl. 27: Skersai: 1. Jau 2. Oro 3. Atima 4. Brangus 5. Skarmalas

Išilgai: 4. Bark 6. Dabar 7. Varpininkams 8. Uo 9. Baugu 10. Sula
GĖLIŲ VARDAI: Žibutė, puriena, rūta, ramunė, lelija, tulpė

ŠARADA: Vienas

SURASKIME ŽODŽIUS: Aušra, lašas, žvakė, ragas, aviža

MISLĖS

Kukutis pažemutis neša lizdą erškėtyne, dės kiaušinį šimtatrynį.
Vaikščiojo mergaitė po pievą ir pametė deimantus. Mėnuo matė,
bet nesakė, saulė kėlės ir surinko.

Pradėjau sent, pradėjau temt.

Kaip nori pjauk, nepapjausi; kaip nori kirsk, neperkirsi.

PRIEŽODŽIAI

Lengva pagadinti, sunku pataisyti.

Arklis nešėręs, toli nevažiuosi.

Motinos žodis dangų pramuša.

Kvailą pažinsi iš kalbos, o gudrą iš darbų.

Geras darbas patsai save giria.

Ne tas geras, kurį visi giria, bet tasai, kurs gerus darbus daro.

PATARLĖS

Nesijuok iš vieno, nes iš tavęs pasijuoks dešimts.

Nesijuok, kad kitam nesiseka — ir tave tas gali ištikti.

Blogai pasielgęs nenusimink, gerai pasielgęs nesigirk.

Nesidraugauk su tuo, kas piktai apie kitus kalba: apkalbės ir tave.

Nesijuok, kai kitas krinta; pasijuok, kai patsai sugriūni, tai būsi vy-
ras.

Kaip veikia žmogaus širdis

Žmogaus širdis veikia nuo 150 litrų kraujo. Per vieną dieną pirmosios gyvenimo valandos ligi mirties. Ir dirba be jokios pertraukos dieną, naktį. Ji tvaksi ir tvaksi. Per 70 metų gyvenime žmogaus širdis sutvaksi tris milijardus kartų ir perpumpuoja

150 litrų kraujo. Per vieną dieną širdis išekvoja tiek jėgos, kurios užtektų pakelti dvidešimt centnerių. Tai kokią didelį darbą dirba žmogaus širdis. Nors pati širdis sveria vos virš pusės svaro.

ROŽĖ IR MOLIS

Visai netikėtai vienas žmogus paėmė molio gabalą į ranką ir nustebo, kad jis taip skaniai kvepia. "Tai paprastas žemės molis," jis sakė sau, "bet iš kur tas nuostabus jo kvapas?" Molis jam atsakė: "Taip, bet aš gyvenu su rože".

Draugaukite su geraisiais, jeigu norite būti kaip jie.

VARNA IR POVAI

Buvo kartą varna, kuri buvo tokia pilna tuštybės ir pasididžiavimo, kad paliko visą savo giminę ir draugus ir išėjo jieskotis draugystės tarp išdidžiųjų povų. Taip ji kaišė savo uodegą margomis povų plunksnomis, kurias rasdavo kieme, kad atrodytų į juos panašesnė. Bet greit povai pastebėjo jos apgavystę, ištraukė jos plunksnas ir savo aštriais snapais ją apkapojo, už tokį varnos išdidumą. Pilna gėdos, galvą panarinus, grįžo varna į savo draugų ir giminių tarpą, bet jie žinojo jos kelius ir jai sakė, kad dabar jau jie nebenorėjo jos savo draugystėn. Jie sakė: "Jeigu būtum buvus ištikima saviem draugam, tu dabar neturėtum tokių skaudžių randų iš tų, nuo kurių sugrižai, ir nereikėtų kęsti mūsų atstūmimą".

LINKSMIAU

(Iš Chicagos "Eglutės" vakarienės programos)

Žibutė Jurėnaitė

Per geografijos pamoką mokytoja paklausė Vytuką:

— Pasakyk, kokia didžiausia Lietuvos upė?

— Nemunas.

— Į kokią jūrą jis įteka?

— Į Juodąją Jūrą, — atsakė Vytukas.

— Kaip tai, Nemunas į Juodąją Jūrą? — nustebo mokytojas.

— Jūs sakėte, pone mokytojau, kad dabar Lietuvoje viskas aukštyn kojom apversta, tai manau ir Nemunas pasisuko kiton pusėn tekėti.

Nevėžio pakrantėje roplinėjo atbulas vėžys. Pro šalį plaukdamas lydys užkabino.

— Sveikas kaimynėli, sakyk, kodėl tu atbulas vaikštinėjai?

— Matai, jei aš vaikštinėčiau taip kaip tu, mes būtume nesusitikę, — atsakė vėžys, išlėto atbulai ropodamas.

— Ką tu labiausiai mėgsti mokykloje? — Rimvydas paklausė savo draugo Jurgiuko.

— Kai tu toksai gudrus, tai prašau atspėk, — rimtai paprašė Jurgiukas.

— Aritmetiką?

— Ne.

— Istoriją?

— Ne.

— Dainavimą?

— Oi, ne ne...

— Na tai pasakyk galų gale, kas tau patinka, — susirūpino Rimvydas.

— Man iš visų dalykų geriausiai patinka pertraukos, — rimtai atsakė Jurgiukas.

Per Istorijos egzaminus mokytoja paklausė Ramunėlės:

— Kas įkūrė Vilnių?

— Vilnių įkūrė Geležinis Vilkas, — atsakė Ramunėlė.

— O kur gi dingio Gediminas, — pastebėjo mokytoja.

— Gediminą, panele mokytoja, išvežė Sibirą, Geležinio vilko negali pagauti, jis gyvena girioje ir staugia, — užbaigė Ramunė.

Per Lietuvių kalbos pamoką mokytoja paklausė Jūratės:

— Kokį tu labiausiai mėgsti lietuvių rašytoją?

— Mano mėgiamiausias rašytojas yra mano tėvelis, — greitai atsakė Jūratė.

— O! tavo tėvelis? Labai idomu, ką jis rašo? — susidomavo mokytoja.

— Mano tėvelis dirba dideliame name, sėdi prie stalo ir rašo čekius, — su pasitenkinimu atsakė Jūratė.

MŪSŲ KŪRYBA

MARIJAI

Eglutė Pauliukonytė

Marija, mano motina,
Nešu aš tau gėles.
Darželyje suskyniau
Rožes, rūtas, lelijas.

Ant kelių prieš tave klaupiuos,
O motina meilinga,
Kristus už mus mirė,
O motin sopulinga.

Iš dangaus tu švieti,
Kaip aušros žvaigždė,
Pati graži, skaisti,
Kaip aukso gėlė.

Tat motina meilinga,
Padėk man visada,
Kad aš tave matyčiau,
Kai mirsiu, danguje.

LIETUVA

Eglutė Pauliukonytė

Lietuva, tėvyne, už jūrų,
Marių mėlynų,
Tenai aš noriu būti
Nors drugeliu sapnų.

Aš pinčiau vainikėlį
Iš žydinčių žiedų
Ir Baltijos pajūry
Pririnkčiau gintarų.

Linksma aš ten bėgiočiau
Po žydinčius laukus,
Kasdieną aplankyčiau
Gimtus tėvų namus.

Lietuva, tėvyne, už jūrų,
Marių mėlynų,
Mano protėvių žeme,
Tave aš myliu.

LAIŠKAI "EGLUTEI"

Gerb. "Eglutės" Redakcija,

"Eglutė" lanko mane jau 5-ri metai. Man jau 17-ka metų ir "Eglutė" perleidžiu broliukui ir sesutei, kurie nemažiau džiaugiasi ir laukia jos, kaip aš laukdavau.

Gerb. Redaktorei ir visiems, kurie dirba spausdinant "Eglutę" prašau Dievo sveikatos, kad "Eglutė" būtų dar gražesnė ir įdomesnė, ir žaliuotų tol, kol grįšim į laisvą mūsų tėvynę Lietuvą.

Su pagarba,
Vida Čegyte

Mielos Sesele,

Aš dar tik 5 metų. "Eglutės" dar gerai nepaskaitau. Mokausi I-mame skyriuje. Skaito tėtė ir mama. Labai patinka.

Rasytė Kojelytė

Mielos Sesele,

Ačiū, kad į "Eglutę" įdėjote mano eilėraštuką ir laišką. Aš rašiau, kad turiu 60 knygučių, bet dabar turiu jau 68. Be to, turiu nemažą mokyklos vadovėlių.

Klausėte, iš kur aš tiek daug

gavau. Kai kurias nupirko tėvelis ir mamytė. Lietuvoje turiu gerą senelę ir gerą tetą. Jos nori, kad aš būčiau lietuvaite ir atsiunčia daug knygučių. Keletą knygučių laimėjau varžybose.

Aš paprašiau tėvelio ir jis padarė knygų sąrašą. Siunčiu jį Jums. Jei Jums reikėtų, aš galėčiau paskolinti knygučių iš savo knygynėlio.

Dėkoju už tą gražų laikraštėlį ir visoms seselėms linkiu linksmų Šv. Velykų.

Jūsų Daina Kojelytė
Los Angeles, Calif.

Mieloji "Eglutės" Redakcija,

Pamatęs "Eglutę" taip puikiai redaguojamą, giliai apsidžiaugiau ir tuoj užsisakau sau ir siunčiu Redakcijai auką. Tegul laikosi gražioji "Eglutė" dar ilgai, ilgai, o vaikučiai teskaito ją mielai, mielai.

Eglutė labai gražiai leidžiama. Gyvuokite.

Mokytojas kun. Leonas
Pečiukevičius

Philadelphia, Pa.

PAMĄSTYK,

Kodėl reikia rodyt meilę mamytei ne tik motinos dieną, bet per visus metus?

Kokia yra mamytei gražiausia dovana?

Programos dalyviai prie vaišių stalo

“EGLUTĖS” VAKARIENĖ – CHICAGO, ILL.

Chicagos visuomenė atžymėjo “Eglutės” dešimtmetį suruošdami ta proga vakarienę. Jos ruošimu rūpinosi Lietuvių Bendruomenės Chicagos Apygardos valdyba su pirmininku J. Jasaičiu priekyje, Chicagos Mokytojų Sąjunga ir visuomenininkų ir kultūrininkų ponių komitetas.

Salė prisirinko pilna, net daugiau negu šeimininkės tikėjosi, nes buvo reikalinga dar daugiau stalų atnešti ir naujų vietų pridengti. Daug atvyko ir garbingų svečių, kurių tarpe ir J. E. Vysk. V. Brizgys, konsulas dr. P. Daužvardis, Prel. Krupavičius. Daly-

Trys sesutės kanklinikės —
Aušrelė, Danutė ir Jūratė
Vaičeliūnaitės

“Sumainyti darbai” — Sonės Pipiraitės humoristinę pasaką skaitė R. Butvilaitė, J. Butvila ir M. Narušytė.

Kalba Liet. Bendruomenės Chicago apygardos pirm. J. Jasaitis, sėdi J. Tamulis, L. B. Švietimo Tarybos Pirmininkas.

vavo ir pati "Eglutės" redaktorė, Ses. M. Paulė. Daug gražių sveikinimų, linkėjimų pasakyta. Vakaro programos vedėjas buvo p. J. Pabedinskas.

Po suaugusiųjų sveikinimų, pasirodė mažieji menininkai, kuriuos pristatė ir programą vedė rašytoja Danutė Lipčiūtė - Augienė. Programą išpildė įvairių Chicago lituanistinių mokyklų mokiniai, savo mokytojų gražiai paruošti. Išskyrus dainas ir juokus, programos medžiaga imta iš "Eglutės" puslapių. Visi susirinkusieji galėjo pastebėti, kokia turtinga "Eglutė".

Po vaišių ir programos, svečiai pilni entuziazmo ir gražios nuotaikos, skirstėsi su pasiūlymu, kad tokia "Eglutės" vakarienė turėtų Chicagoje tapti tradicine.

Po vakarienės dabartinę redaktorę, Ses. M. Paulę, apsupo bendradarbių ir jaunimo būrys, kuriems buvo reta proga asmeniškai su ja susipažinti.

Ištrauka iš Balio Sruogos "Giesmė apie Gediminą", deklamuoja Balčiauskaitė ir Vilkaitė.

Ponai
Kaneb
su
dukrelėmis

NUOŠIRDI PADĖKA

poniai Genovaitei ir ponui Kenneth Kaneb
už šio "Eglutės" numerio išleidimą

Jurgis ir Marcelė Vaitekūnai (Watkins)

**Džiaugiamės
mažaisiais
broliukais**

Ponia Genovaitė Kanė yra gražus pavyzdys, kad tėvų krašto įskiepyta meilė gali ilgai ilgai degti.

Būdami vos tik jaunuoliai, jos tėveliai pp. Watkins (Vaitekūnai), atvyko į J. A. Valstybes: Jurgis Vaitekūnas, nuo Panevėžio, pasiekė šio žemyno krantą vos 13 metų, o mamytė — Marcelė Akelaitytė iš Mariampolės — 14 metų amžiaus. Atvykę įsijungė į lietuviškas organizacijas.

Visus savo vaikus išleido į augštąjį mokslą. Genovaitė buvo vyriausia. Kolegiją baigė augščiausiais pažymiais. Kurį laiką dėstė anglų ir prancūzų kalbas ir vedė gimnazijos chorą ir orkestrą. Išklaušė ir kursą Magistro laipsniui, tačiau ištekėjus rūpestis daugiau nukrypo į šeimą. Augina penkis vaikučius: Kristina — 12 metų, Claudia — 11 m., Gregory — 8 m. ir Petrukas su Paulium — 5 m. Visi trys vyresnieji šeštadieniais mokinasi lietuviškai pas Seseles Kazimierietes, o mamytė išmokina daug gražių lietuviškų dainelių. Be to Kristina ir Claudia labai mėgsta skaityti lietuviškų pasakų vertimus.

Tėvų pavyzdžio dėka, pati Ponia Genovaitė įsitraukė į lietuvišką veiklą. Ypač daug dirbo ir dirba Kat. Moterų Sąjungoje. Kartu su motina atstovavo lietuvės katalikes Antrajame Tarptautiniame Pasauliečių Apaštalavimo Kongrese, kuris įvyko Romoje 1957 metais.

Nors niekada nėra mačiusi tėvelių gimtinės, tačiau visuomet džiujasi, kad yra lietuvė, kad tėveliai ją lietuviškai išauklėjo.

VISOS LINKSMOS LIETUVAITĖS KVIEČIAMOS Į VASAROS STOVYKLAS

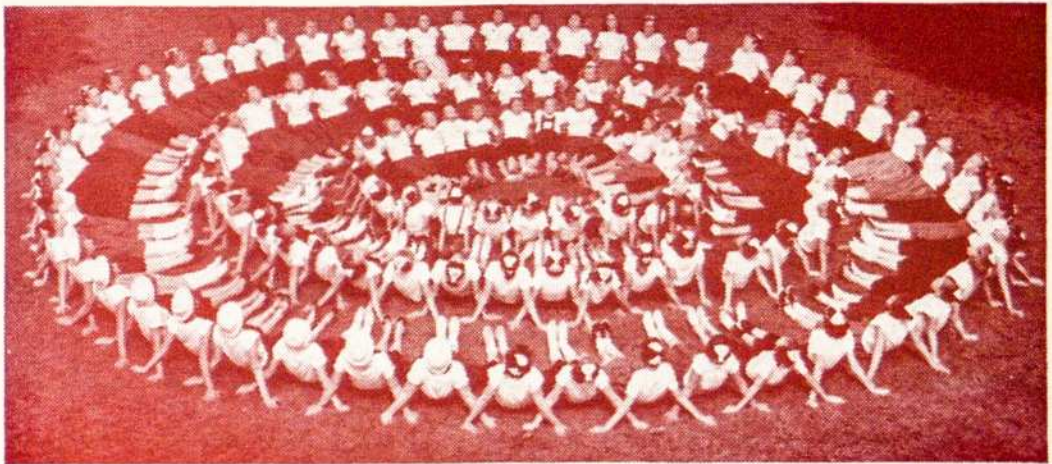
Mergaičių vasaros stovykla Putnam, Connecticut
vyksta nuo birželio 26 d. iki liepos 24 d.

Kreipkitės:

CAMP IMMACULATA

R. F. D. 2

Putnam, Connecticut

Mergaičių vasaros stovykla Manchester, Mich.
Chicagos, Clevelando ir Detroito trikampyje
vyksta nuo liepos 17 d. iki liepos 31 d.

Kreipkitės:

Iki birželio 15 d.

DAINAVA

Immaculate Conception Convent

R. F. D. 2

Putnam, Connecticut

Nuo birželio 15 d.

DAINAVA

Lithuanian Youth Camp

15100 Austin Rd.

Manchester, Mich.

Į stovyklas priimamos mergaitės nuo 7 iki 16 metų amžiaus.

Veda: Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys.

"EGLUTĖ" dešimtmečio
proga leidžia

Vyt. Tamulaičio

"SVIRPLIO
MUZIKANTO
KELIONES".

Ištraukos ėjo pirmuose
"Eglutės" numeriuose —
1950 - 1951 m. Skaitytojams
labai patiko.

Gražiomis dviejų spalvų
ilustracijomis papuošė jauna
dailininkė—Aldona Simutytė,
buvusi "Eglutės" skaitytoja.

Jau spausdinama I-dalis

Kaina pirmosios dalies \$2.50

"Eglutės" skaitytojams \$2.00

Užsakymus siųsti

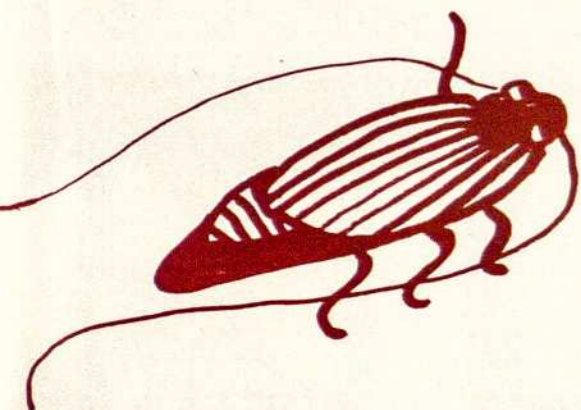
"Eglutė"

Immaculate Conception

Convent

R. F. D. 2,

Putnam, Connecticut

ALP 1785
LKA

Gegužio ŠVENTĖS

ir VARDINĖS

1. ŠV. JUOZAPO DARBININKŲ GLOBĖJO ŠVENTĖ
Zigmantas, Grata / Žilvinis, Vidmanė
2. Atanazas, Mafalda / Eidmantas, Meilė
3. Juvenalis, Ventūra / Arvystas, Diva
4. Florijonas, Monika / Beržas, Mintautė
5. Pijus V, Krescencijona / Barvydas, Neris
6. Evodas, Prudencija / Rokantas, Arga
7. Stanislovas, Domitilė / Butautas, Rimta
8. MOTINOS DIENA
Akatas, Ida / Minigaila, Audrė
9. Grigalius iš Nazianzo / Džiugas, Austė
10. Izidorius, Solangija / Putinas, Suvida
11. Pilypas, Principija / Eidivydas, Mara
12. Nerėjas, Imelda / Vaidutis, Roma
13. Robertas Bellarminas, Merevena / Surminas, Alvydė
14. Bonifacas, Petronelė / Gintaras, Milda
15. Jonas Krikštytojas Lasalietis / Algedas, Jaunutė
16. Ubaldas, Jonas Nepamukietis / Vaidimantas, Bitė
17. Paskalis Bailonas, Bazilė / Virkantas, Gaila
18. Venantas, Elgiva / Erdvilas, Rytė
19. Celestinas, Pudencijona / Gilvainas, Taura
20. Bernardinas Sienietis, Hildegarda / Eidvilas, Vyginė
21. Teobaldas, Izberga / Vaidivutis, Vydminė
22. Venustas, Rita — Eimantas, Jovilė
23. Andriejus Bobola / Gertautas, Augmantė
24. Gerardas, Paladija / Algirdas, Gina
25. Urbonas I, Grigalius VII / Almantas, Danutė
26. ŠEŠTINĖS
Pilypas Neris, Jieva / Eiviltas, Kinta
27. Bedas, Restituta / Gindas, Aldona
28. Augustinas, Podijus / Jogirdas, Rima
29. Marija Magdalena Pazietė / Algedas, Erdvilė
30. VAINIKŲ DIENA
Feliksas, Joana Arkietė / Vyliaudas, Gražina
31. MARIJOS KARALIENĖS ŠVENTĖ
Angelė, Kancijus / Gintautas, Agila

EGLUTĖ SVEIKINA VISUS,

KURIE ŠVENČIA VARDINES!